

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 21.993 van 26 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 augustus heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VANDERMEERSCH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, van Oromo-origine te zijn en afkomstig te zijn uit Addis Ababa. U heeft Ethiopië verlaten op 24 tir 1998 (Ethiopische kalender) (1 februari 2006, Europese kalender) en op 21 december 2007 in België asiel aangevraagd.

Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal was uw vader lid van ONEG of het "Oromo Liberation Front" (OLF). Uzelf steunde het OLF ook vanaf 1989 (1996-1997). Vanaf hidar 1995 (november 2002) was u lid van een "Ekub" (een traditionele en informele spaar- en kredietvereniging). Uw vader was ook lid en introduceerde u in deze Ekub. De Ekub-leden leverden wekelijks een vaste bijdrage, 300 Birr, voor het OLF. U was verantwoordelijk voor het inzamelen van het geld; u had een schoenenzaak en op zaterdag brachten de Ekub-leden hun bijdrage naar uw winkel. U gaf het alzo ingezamelde geld aan een ander Ekub-lid, (Z.) die contacten had met OLF-leden en het geld maandelijks naar Jimma bracht.

In 1987 (1994-1995) was er een brand in de schoenenfabriek waar uw vader werkte. U hielp uw vader toen bij zijn werk en raakte verbrand. Uw oudere broer en een andere werknemer van de fabriek overleden vier dagen later aan hun verwondingen. U denkt dat de brand het gevolg was van het conflict tussen het OLF en "Yehadiq" of het "Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front" (EPRDF).

Op 22 meskerem 1998 (2 oktober 2005) werden u en uw vader gearresteerd door de politie. U werd 's avonds op straat aangehouden door twee politiemannen en naar het 4e politiekantoor gebracht. Tegen de morgen werd u overgebracht naar "Maekelawi" (Central Investigation Bureau). Ze waren op de hoogte van het bestaan van de Ekub en doorheen uw detentie werd u herhaaldelijk ondervraagd over het geld dat u inzamelde en de rol van uw vader in de Ekub. Tijdens deze ondervragingen werd u geslagen. Op 25 tahesas 1998 (3 januari 2006) kwam u vrij op borg. Uw oom, (M. D.) was erbij toen u de gevangenis mocht verlaten. Nadien hoorde u van uw familie dat uw vader ook was meegenomen door de politie. Drie dagen na uw vrijlating ging u naar uw nicht, (S. A.) in Kotebe, Addis Ababa. U verbleef ongeveer een week bij haar. Nadat de politie bij uw oom (M.) was langsgekomen om naar u te informeren, stuurde (S.) u naar een vriendin, (Se.) genaamd. Op 24 tir 1998 (1 februari 2006) reisde u naar een andere nicht, (Z.) in Shashemene die uw vertrek uit Ethiopië regelde. Een smokkelaar, een zekere (H.) bracht u naar Kenia en op 1 yekatit 1998 (8 februari 2006) kwamen jullie aan in Nairobi. U verbleef er bijna twee jaar, tot tahesas 2000 (december 2007), in een villa samen met twee Somalische vrouwen in afwachting van jullie doorreis naar Europa.

Sinds uw vertrek uit Ethiopië, heeft u geen contact meer gehad met uw ouders. U had alleen contact met (Z.), doch zij vertelde u niets over uw ouders. Op 23 tir 1998 (31 januari 2006) gaf de politie een brief voor u aan uw oom (M.). (S.) stuurde deze brief op.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een "vrees voor vervolging" in de zin van de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw betrokkenheid bij het "Oromo Liberation Front" (OLF) zou vervolgd zijn door de Ethiopische autoriteiten.

Zo legde u uiterst bedenkelijke verklaringen af met betrekking tot de partij – ONEG of het "Oromo Liberation Front" (OLF) – die u beweerde te steunen en waarvan uw vader lid zou zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u doorheen het interview voor het Commissariaat-generaal naar het "Oromo Liberation Front" (OLF) verwees in het Amhara, met name "Oromo Netsanet Ginbar" (ONEG) en niet met de Oromo-benaming (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dit is eigenaardig daar u, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal, verklaarde een basiskennis Oromo te hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 2 en verklaring DVZ punt 8). Het is trouwens verwonderlijk dat u niet beter Oromo leerde spreken. Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal u een korte Oromo taalttest afnam, bleek u slechts een zeer beperkte kennis te hebben van het Oromo. Ter verantwoording haalde u aan dat u in Addis Ababa bent geboren, dat er thuis Amhara werd gesproken en dat alleen op het platteland Oromo wordt gesproken (zie gehoorverslag CGVS p. 6-7). Dit is echter geen afdoende verklaring in het licht van uw beweringen dat uw beide ouders tot de Oromo-etnie behoren en deze taal machtig zijn én gelet op hun en uw betrokkenheid bij het OLF. Immers, één van de doelstellingen van het OLF bestaat er precies in de cultuur en de taal van de Oromo's te propageren (zie informatie in uw administratief dossier).

Vervolgens bleek u merkwaardig genoeg niet te weten dat ONEG en OLF één en dezelfde partij zijn (zie informatie in uw administratief dossier). Toen u tijdens het gehoor werd gevraagd naar andere Oromo-partijen in Ethiopië, vermeldde u immers "OPDO" (Oromo Democracy Party) én "OLF". U verklaarde dat beide partijen legaal zijn en samenwerken met "Yehadiq" of het "Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front" (EPRDF) (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Gevraagd naar de oprichters/leiders van het OLF kon u slechts één naam geven, met name de voorzitter Dawud Ibsa.

Andere leiders bleek u niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS p. 8 en 10). U verklaarde verkeerdelijk dat de OLF-vlag uit drie horizontale strepen met de kleuren groen-rood-groen bestaat, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat het een rood-groen-rode vlag is (zie gehoorverslag CGVS p. 11 en informatie in het administratieve dossier). U wist niet dat het OLF in mei 2006 een nieuwe oppositionele groepering vormde, met name de "Alliance for Freedom and Democracy" (AFD) samen met de "Coalition for Unity and Democracy Party" (CUDP), de "Ethiopian People's Patriotic Party" (EPPF), het "Ogaden National Liberation Front" (ONLF) en het "Sidama Liberation Front" (SLF) (zie gehoorverslag CGVS p. 35 en informatie in het administratieve dossier). Gevraagd of het OLF na de verkiezingen in 1997 (2005) ooit de bevolking mobiliseerde tegen de Ethiopische autoriteiten en vervolgens gevraagd naar specifieke voorbeelden van oproepen vanwege het OLF tot anti-regeringsprotesten, antwoordde u slechts in algemene en vage bewoordingen: "de organisatie heeft altijd informatie en zet de mensen altijd aan tot protesteren tegen de regering; er waren veel demonstraties in Adama, studenten werden gedood, veel Oromo studenten werden gedood in Adama en universiteitsstudenten, Ambo Oromo studenten ook". U kon niet verder preciseren wanneer deze demonstraties plaatsvonden. (zie gehoorverslag CGVS p. 36). U kon geen enkele specifieke gebeurtenis vermelden, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komt. Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat er in november/december 2005 in veel steden in Oromiya anti-regeringsdemonstraties plaatsvonden als antwoord op een OLF-oproep tot een volksopstand. Het is uiterst merkwaardig dat u niet beter geïnformeerd bent. Van iemand die jarenlang sympathiseerde met een bepaalde partij én om deze reden bovendien vervolging vreest in zijn/haar land van herkomst, mag worden verwacht dat hij/zij minstens elementaire vragen kan beantwoorden. Gezien uw gebrekkige en vage verklaringen omtrent het OLF kan er geen geloof worden gehecht aan uw politiek engagement.

Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen omtrent de Oromo welzijnsorganisatie "Mecha Tulema Association" (MTA) niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd). U verklaarde verkeerdelijk dat deze organisatie actueel nog bestaat en werkzaam is (zie gehoorverslag CGVS p. 7-8). Verder bleek u noch de oprichters, noch de (voormalige) voorzitter van de MTA te kennen. U wist niet wie Diribi Demissie was. U wist evenmin of de leiders van de MTA ooit werden gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS p. 8-9 en 35-36). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de MTA, in tegenstelling tot wat u beweerde, enkele jaren geleden werd opgedoekt; de licentie van de organisatie werd reeds in juli 2004 ingetrokken wegens vermeende banden met het OLF en het voeren van politieke activiteiten. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de leiders van de MTA, waaronder de voorzitter Diribi Demissie, herhaaldelijk werden opgepakt op verdenking van betrokkenheid bij het OLF. Het is niet aannemelijk dat u – als Oromo – niet op de hoogte was van de gebeurtenissen rond de belangrijkste Oromo welzijnsorganisatie in Ethiopië.

Gezien voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw politiek engagement en bijgevolg ook niet aan de problemen die u omwille van dit politiek engagement zou gekend hebben.

Andere vage en bedenkelijke verklaringen omtrent uw detentie en uw verblijf in Nairobi, Kenia bevestigen bovendien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Toen u tijdens het gehoor werd gevraagd naar namen van medegevangenen tijdens uw detentie in "Maekelawi" (Central Investigation Bureau), kon u slechts één naam, (S.) geven (zie gehoorverslag CGVS p. 22-23). Gezien de vaststellingen dat u gedurende drie maanden – van 22 meskerem 1998 (2 oktober 2005) tot 25 tahesas 1998 (3 januari 2006) – werd vastgehouden in een cel met zeven vrouwen, mag normalerwijze toch worden verwacht dat u meer gevangenen bij naam leerde kennen. Bovendien kon u geen informatie verschaffen over de reden van hun arrestatie (zie gehoorverslag CGVS p. 23). Tevens dient te worden vastgesteld dat u voor uw komst naar België bijna twee jaar, namelijk van yekatit 1998 (februari 2006) tot tahesas 2000 (december 2007) in Nairobi, Kenia heeft verbleven. Er zijn doorheen uw verklaringen echter geen aanwijzingen dat u

Kenia heeft verlaten omwille van een “vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens legde u dermate vage verklaringen af omtrent uw verblijf in Nairobi, zodat ook aan dit deel van uw vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. U verklaarde dat u er in villa verbleef samen met twee Somalische vrouwen in afwachting van jullie afreis naar Europa. U kon, behalve hun voornamen (Z.) en (J.), weinig of geen informatie verschaffen over deze vrouwen. Zo wist u niet of ze getrouwd waren en kinderen hadden. U kon niet verder preciseren vanwaar ze afkomstig waren in Somalië. Gevraagd naar de reden van hun vertrek uit Somalië, moest u het antwoord schuldig blijven. Voorts bleek u niet te weten wanneer ze Somalië hadden verlaten, noch hoelang ze al in Nairobi waren. U wist evenmin of ze nog familie hadden in Somalië (zie gehoorverslag CGVS p. 29-30 en 33-35). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat u toch enige elementaire toelichting kan geven over bovengaande personen met wie u bijna twee jaar samenleefde. Ter verantwoording haalde u aan dat er een taalbarrière was en dat er niet over elkaars geheimen of persoonlijke dingen werd gesproken, alleen over de Koran (zie gehoorverslag CGVS p. 30-31, 34-35). Deze uitleg is evenwel weinig aannemelijk in het licht van uw verklaringen dat de vrouwen een beetje Arabisch spraken en u zelf een basiskennis Arabisch heeft (zie gehoorverslag CGVS p. 2, 31 en verklaring DVZ punt 8).

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze aan.

Aldus bent u er niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U heeft, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas, evenmin elementen aangebracht waaruit blijkt dat er in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat het door u ter staving van uw asielrelaas voorgelegde document niet van die aard is om bovenstaande argumentatie te wijzigen. De oproepingsbrief van de politie dd. 23 tir 1998 (31 januari 2006) kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Verder blijkt u niet in het bezit te zijn van enig document dat uw identiteit, nationaliteit en/of reisweg kan aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 en het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij beweert op grond van haar feitelijk relaas wel degelijk te voldoen aan de vereisten van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en is van mening dat niet redelijkerwijze kan worden betwist dat zij een persoonlijke vervolging riskeert in het land van haar nationaliteit, ter staving waarvan zij verwijst naar haar vluchtrelaas en het bijgebrachte document.

Verzoekster vreest om opnieuw opgesloten te worden zonder enige vorm van rechtvaardig proces, waarbij zij herhaaldelijk op hardhandige wijze zou worden ondervraagd omtrent haar en haar vaders rol binnen de Ekub, en concreet, binnen de OLF. Zij wordt vervolgd op grond van haar Oromo-origine en haar politieke activiteiten hetgeen blijkt uit haar verklaringen.

De vluchteling dient volgens verzoekster niet aan te tonen dat de vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden, maar enkel dat er een redelijke kans bestaat, waarbij het aan haar niet toekomt te bewijzen dat er meer dan vijftig procent kans is op vervolging.

Zij meent dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) niet met redelijkheid kan worden aangevoerd dat zij haar vrees niet geloofwaardig maakt, enkel doordat zij geen specifiekere kennis kan geven omtrent de politieke werking van het OLF en haar politieke engagement. Zij stelt dat het feit alleen al dat zij in de ogen van de veiligheidsdiensten voldoende politieke kennis en betrokkenheid heeft bij het OLF volstaat om een gegronde vrees teweeg te brengen. Precies deze vermeende betrokkenheid wordt herhaaldelijk gebruikt door de veiligheidsdiensten om elke vermeende politieke opponent of tegenstander op onrechtmatige en arbitraire wijze te detineren, hetgeen blijkt uit talrijke mensenrechtenrapporten. Verzoekster verwijst naar het rapport van de Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken, dat werd opgenomen in het administratief dossier door het CGVS, en naar een rapport van Human Rights Watch.

Zij stelt net te zijn vervolgd omwille van haar band met het OLF. Deze betrokkenheid in de ogen van de agenten en de staat zou volstaan om haar gegronde vrees voor vervolging te staven, zodat de argumentatie van het CGVS dat haar politieke engagement geloofwaardigheid ontbeert hieraan geen afbreuk doet of haar ongeloofwaardige relaas minstens onvoldoende wordt gemotiveerd zodat de bestreden beslissing ondeugdelijk is.

Verzoekster stelt dat zij niet de indruk wilde wekken dat zij het Oromo vloeiend beheerst, integendeel. Het door haar gehanteerde begrip 'basiskennis' zou restrictief dienen te worden geïnterpreteerd. Zij verwijt het CGVS met twee maten en gewichten te meten, waar het enerzijds stelt dat haar geringe basiskennis van het Oromo de geloofwaardigheid van haar Oromo-roots aantast, doch anderzijds haar basiskennis van het Arabisch haar wel in staat moet kunnen stellen te communiceren met haar Somalische medebewoners tijdens haar verblijf in Kenia. Verzoekster is zich bewust van haar beperkte kennis van het Oromo, maar meent dat dit geen afbreuk kan doen aan haar Oromo-origine. Zij is er van overtuigd dat tal van Oromo's in Addis Abeba evenmin het Oromo als moedertaal hebben. Verzoekster heeft geen directe verklaring waarom haar ouders verkozen hun kinderen in het Amharik op te voeden, vermits zij haar dit nooit hebben verteld. Feit is dat zij slechts een vooral passieve basiskennis ontwikkelde, maar dit zou niet afdoende zijn om de ongeloofwaardigheid van haar Oromo-identiteit te staven aangezien er tientallen plausibele redenen kunnen zijn waarom haar ouders het Amharik verkozen voor haar opvoeding. Bovendien merkt verzoekster op dat de laatste twee jaren, sinds zij Addis Abeba gedwongen moest ontvluchten, haar actieve kennis van de taal gedaald is. Volgens haar is dit logisch aangezien men het taalgevoel verliest indien men een taal niet dagelijks of maandelijks kan onderhouden. Daarom zou haar gebrek aan taalkennis haar niet kunnen worden verweten, te meer daar zij hierover op een bijzonder stressvol ogenblik, tijdens het interview, werd getest.

Verzoekster benadrukt aangaande de motivering omtrent haar kennis over het OLF en het MTA dat zij zich op bepaalde punten heeft vergist tijdens het gehoor. Zij wijst erop dat zij nerveus was tijdens het interview en reeds gedurende meer dan twee jaar vertrokken was uit Ethiopië. Zij geeft toe dat zij zich heeft vergist omtrent de kleuren van de vlag.

Voorts zou zij geenszins de bedoeling hebben gehad te stellen dat het OLF en ONEG twee te onderscheiden partijen zijn. Zij wijt haar vergissing aan de onduidelijkheid en verwarrendheid van de gestelde vragen bij het CGVS en verwijst naar het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ), waar zij beide bewegingen heeft vernoemd als één identieke politieke organisatie.

Verzoekster benadrukt dat zij nooit een duidelijk politieke aanhang of lidmaatschap van het OLF voorhield, doch enkel aan vervolging onderhevig is vermits zij werkzaam is binnen een Ekub, die financiële steun verleent aan het OLF. Zij zou meermaals hebben aangegeven dat zij niet politiek actief was en geen lid was. Aldus kan zij niet worden beschouwd als politieke manifestante, begaan met de Oromo-beweging en het OLF. Integendeel, zou zij enkel met de doelstellingen sympathiseren. Zodoende zou van haar geen gedetailleerde kennis kunnen worden verwacht. Verzoekster wijst tevens op de sturende rol van haar vader, vermits zij door diens toedoen werd geïntroduceerd in de Ekub. Zij beweert zich geen vragen te hebben gesteld over haar en haar vaders rol en was los van haar steun binnen de Ekub elke dag te hard aan het werk om zich in te laten met politieke feitenvergaring.

Verzoekster betoogt dat, zelfs indien zij de wens had gehad een uitgebreide kennis te verkrijgen hieromtrent, het OLF een clandestiene organisatie betreft, zodat zij politieke analyses niet vrij kon raadplegen. Angst en wantrouwen zouden overheersen.

Omtrent haar gebrekkige kennis aangaande de anti-regeringsdemonstraties, die vooral waren gelokaliseerd in Oromiya en minder ruchtbaarheid kregen in Addis Abeba, stelt verzoekster dat deze niet kunnen verklaren dat zij daardoor minder werkzaam zou zijn in de Ekub ter financiële ondersteuning van het OLF. Het CGVS ziet volgens haar over het hoofd dat zij ten tijde van deze demonstraties gedetineerd was in het Central Investigation Bureau, van oktober 2005 tot januari 2006. Zij meent dat niet van haar kan worden verwacht dat zij hieromtrent een specifiekere kennis heeft, te meer gelet op het feit dat zij het land zo spoedig mogelijk diende te ontvluchten na haar traumatische detentieperiode. Verzoekster doet gelden dat in Ethiopië de persvrijheid, zeker ten tijde van de demonstraties, volledig aan banden is gelegd, zodat zij nadien wel weet kreeg van de basisomstandigheden, maar geen precieze informatie kon raadplegen. Zelfs indien hierover informatie beschikbaar was, kon volgens verzoekster, na haar traumatische detentieperiode, van haar niet worden verwacht zich hierover te informeren. Derhalve kan haar gebrekkige kennis haar niet ten kwade worden geduid, doch onderstreept deze haar verklaringen. Het CGVS zou haar situatie onvoldoende hebben onderzocht, minstens onvoldoende rekening hebben gehouden met haar individuele situatie en vrees.

Met betrekking tot het feit dat het OLF sedert mei 2006 een nieuwe oppositiegroep vormde, stelt verzoekster dat zij geen leidende rol heeft binnen de organisatie en zij op dit ogenblik reeds uit Addis Abeba was gevlucht. Zij bevond zich in Nairobi in Kenia, praktisch afgesloten van de buitenwereld. Het was haar niet toegelaten het huis te verlaten of te telefoneren. Het CGVS zou aldus onvoldoende rekening hebben gehouden met haar relaas en vrees, minstens zou de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen.

Betreffende haar detentie beweert verzoekster dat er zelfs binnen de celmuren een gevoel van angst en wantrouwen heerste. Zij leefde in angst, zodat haar niet verweten kan worden dat zij geen persoonlijke informatie verzamelde over haar celgenoten. Zelfs met de enige persoon die zij in vertrouwen durfde nemen, werd er niet over hun arrestatiereden gepraat wegens de achterdocht ten aanzien van de medegevangenen. Bovendien zou verzoekster een gesloten karakter hebben.

Aangaande haar verblijf in Kenia, wenst verzoekster op te merken dat zij nog steeds een gegronde vrees voor vervolging heeft, aangezien de situatie in Ethiopië de laatste jaren allerm minst verbeterd is ten aanzien van arbitraire detenties en onmenselijke behandelingen van vermeende politieke opposanten. Zij stelt dat het motief omtrent haar verblijf in Nairobi geen uitstaans heeft met haar problemen in Addis Abeba. De door haar afgelegde reisroute zou, in het kader van het onderzoek, dan ook volstrekt irrelevant zijn aangezien, zelfs indien zij haar reisroute niet kan beschrijven, dit niet aantoonde dat er in haar hoofde in haar land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging aanwezig is. Zij wijt haar gebrek aan informatie omtrent haar vluchtroute aan de situatie en de omstandigheden waarmee haar

vlucht gepaard ging. Haar gegronde vrees zou ervoor hebben gezorgd dat zij onder psychologische druk stond zodat zij er niet aan dacht relevante identiteitsdocumenten of andere documenten te vergaren. Verzoekster meent dat haar dit niet ten kwade kan worden geduid, doch integendeel een gevolg en in die zin bewijs is van het feit dat er in haar hoofde, subjectief gezien, een gegronde vrees bestond.

Dat zij geen informatie kon geven over de twee Somalische vrouwen, wijt zij aan het feit dat zij zich afzijdig wenste te houden omdat zij vreesde opdringerig over te komen en het klein beetje verstrooiing van het samen Koran te analyseren te verliezen. Voorts deed ze dit uit zelfbehoud omdat zij niet wilde geconfronteerd worden met de vraag over haar situatie en geloofde zij dat ook de Somalische vrouwen hun persoonlijke leven niet wensten te vertellen.

Bovendien beroept verzoekster zich op de taalbarrière tussen haar en de vrouwen. Zij wijst nogmaals op haar gesloten karakter, wat haar gereserveerde houding kan verklaren.

Verzoekster concludeert dat op basis van haar feitelijke relaas dient te worden vastgesteld dat zij wel degelijk voldoet aan de vereisten van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en aldus de vluchtelingenstatus dient te bekomen. Zij benadrukt dat het CGVS de geldigheid van de bijgebrachte oproepingsbrief niet betwist.

3.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de voormelde wet van 15 december 1980, alsmede van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voornoemde wet.

Zij meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Uit deze gebrekkige motivering volgt meteen ook dat de bestreden beslissing, gelet op het belang ervan voor verzoekster, niet zorgvuldig werd voorbereid zodat het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden.

Verzoekster beweert dat het CGVS voorbijgaat aan het feit dat de appreciatie van voldoende politiek engagement toekomt aan de Ethiopische overheid en veiligheidsdiensten en dat zij en haar vader in hun ogen banden hebben met de Ekub, hetgeen volstaat om haar persoonlijk te viseren en vervolgen. Zij stelt dat haar feitenrelaas aantoonde, hoe gebrekkig haar persoonlijke kennis ook mag zijn, dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging.

Gelet op het voorgaande, zou de bestreden beslissing louter zijn gebaseerd op haar gebrekkige kennis omtrent medegedetineerden, hetgeen niet relevant is in relatie met haar asielrelaas, minstens niet afdoende is om het asielrelaas af te wijzen. Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht zou immers rekening moeten worden gehouden met het belang van de beslissing voor verzoekster, hetgeen niet mag worden onderschat, zodat de bestreden beslissing des te zorgvuldiger had moeten worden voorbereid. Derhalve verwijt zij het CGVS een manifest gebrek aan feitenvergaring, alsook een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen. Dit alles zou des te meer klemmen daar verzoekster wel een aantal specifieke elementen naar voren bracht omtrent de omstandigheden in de gevangenis.

Verzoekster stelt dat het CGVS geen rekening houdt met en niet ingaat op haar individuele situatie, zodat de motivering niet afdoende, noch deugdelijk is.

3.2. Aangezien verzoeksters eerste twee middelen inhoudelijk betrekking hebben op de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, worden zij omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen documenten bijbrengt om haar voorgehouden identiteit of afkomst te staven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent haar identiteitskaart. Bij DVZ gaf zij aan dat deze bij een vriend in Ethiopië was (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.21), terwijl zij bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat zij wist dat deze thuis lag, doch even verder aangaf dat zij bij haar nicht S. lag (administratief dossier, stuk 4, p.5). Hoe dan ook geeft verzoekster geen aannemelijke verklaring voor het feit dat zij haar identiteitskaart niet bijbrengt aangezien uit haar verklaringen bij het CGVS blijkt dat zij nog contact heeft met haar land van herkomst en documenten kan laten overbrengen. Verzoekster verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat ze het document zouden kunnen opsturen en dat zij dit aan haar nicht kon en zou vragen (*ibid.*, p.2-5). Dat verzoekster desalniettemin nalaat haar identiteitskaart bij te brengen, doet afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekster haar gebrek aan kennis wijt aan de stress ten tijde van het interview, merkt de Raad op dat een zekere mate van stress inherent is aan elk gehoor, doch in casu uit het gehoorverslag niet blijkt dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om haar asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van verzoekster mag verwacht worden dat zij de feiten die de oorzaak waren van haar vlucht nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De bestreden motivering acht het met recht bevreemdend dat verzoekster naar het OLF verwees in het Amhara, in acht genomen dat zij een basiskennis Oromo verklaarde te hebben. Tevens stelt de bestreden motivering met reden dat het verwonderlijk is dat zij niet beter Oromo leerde spreken, waarbij haar verklaringen hiervoor geenszins afdoende zijn aangezien haar beide ouders van de Oromo-etnie zijn en deze taal machtig zijn en gelet op haar betrokkenheid en die van haar ouders bij het OLF, een beweging waarvan één van de doelstellingen is om de cultuur en de taal van de Oromo's te propageren.

Daargelaten het feit dat verzoekster met recht opmerkt dat zij bij DVZ aangaf dat het OLF en het ONEG één en dezelfde partij zijn, zijn haar poging om haar politieke engagement te minimaliseren, noch de verklaringen die zij geeft voor haar gebrekkige kennis, afdoende om de bestreden motivering te ontkrachten. Zij verklaarde sympathisant te zijn van het OLF sedert 1989 en gaf aan dat zij donaties van mensen verzamelde voor en doorspeelde aan de partij (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2). Bovendien was haar vader lid van het OLF en dacht zij dat ook haar familie de partij steunt (administratief dossier, stuk 4, p.9). Blijkens verzoeksters verklaringen stond zij aan het hoofd van een Ekub van ongeveer 15 personen, waarbij deze Ekub deel uitmaakte van het OLF en tot doel had geld in te zamelen voor het OLF (*ibid.*, p.15). Gelet op het profiel dat verzoekster zich aanmeent, kan redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij een correct antwoord kan formuleren op de gestelde vragen aangaande (i) de oprichters en leiders van het OLF (ii) de OLF-vlag (iii) het feit dat het OLF in mei 2006 een nieuwe oppositionele groepering vormde (iv) specifieke gebeurtenissen en demonstraties tegen de regering ingevolge een OLF-oproep tot volksoptocht (v) het feit dat de Oromo welzijnsorganisatie MTA actueel niet meer bestaat en werkzaam is (vi) de oprichters en voorzitter van deze organisatie (vii) de arrestaties van de leiders van de MTA. Verzoeksters voormeld gebrek aan kennis in acht genomen, kan er geen geloof worden gehecht aan haar voorgehouden politieke engagement.

De bestreden beslissing motiveert met recht dat, ondanks verzoeksters bewering omtrent het wantrouwen tussen de gevangenen of haar gesloten karakter, redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij meer gedetailleerde verklaringen aflegt omtrent haar

medegevangenen. Het is niet geloofwaardig dat zij, die beweert drie maanden opgesloten te hebben gezeten in een cel met zeven vrouwen, van geen van deze vrouwen de volledige naam kan geven en evenmin informatie kan verschaffen over de reden van hun arrestatie.

De Raad merkt op dat waar verzoekster bij het CGVS verklaarde tijdens haar detentie te zijn verkracht (administratief dossier, stuk 4, p.25), zij dit in de vragenlijst nergens vermeldde. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

Dit alles klemmt des te meer daar haar verklaringen omtrent de personen die haar kwamen bezoeken tijdens haar opsluiting niet met elkaar kunnen worden gerijmd. In de vragenlijst gaf zij éénduidig aan dat haar broer haar kwam opzoeken in de gevangenis en haar vertelde dat haar winkel was verzegeld door de politie (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoekster slechts dat haar moeder haar één dag kwam bezoeken. Wanneer haar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij nog bezoek kreeg van andere familieleden, verklaarde zij dat zij op het einde, omdat zij zo ziek was en gevraagd had om op borg te worden vrijgelaten, bezocht werd door haar oom, doch vermeldde zij niet dat haar broer haar kwam bezoeken. Slechts na confrontatie met haar verklaringen bij DVZ, gaf zij aan dat haar broer kwam, samen met haar moeder (administratief dossier, stuk 4, p.24). Gelet op het voormelde, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde opsluiting.

Verzoekster legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het moment waarop zij vernam dat haar vader werd gearresteerd. In de vragenlijst gaf zij aan dat zij na ongeveer een maand opsluiting bij de politie vroeg waarom haar vader haar niet kwam opzoeken, waarop de politie haar vertelde dat hij dezelfde dag als haar werd gearresteerd en opgesloten zat (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2), terwijl zij bij het CGVS verklaarde dat ze haar slechts na haar vrijlating vertelden dat hij dezelfde dag werd meegenomen (administratief dossier, stuk 4, p.27).

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de gebeurtenissen na haar vrijlating op 3 januari 2006. In de vragenlijst gaf zij aan dat zij na haar vrijlating gedurende twee dagen thuis bleef en vervolgens naar haar nicht S. in Addis Abeba vertrok om er uit te rusten. Later die dag kreeg ze telefoon van haar oom, die vertelde dat er thuis een brief van de politie was gekomen dat zij zich diende aan te melden, waarna verzoekster besloot het land te ontvluchten. Zes dagen later vertrok ze naar haar andere nicht, Z., in Sashemene en vroeg zij haar om hulp. Haar nicht regelde haar vertrek en verzoekster vertrok drie dagen na aankomst in Sashemene met een onbekende bestemming (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoekster dat zij acht dagen bij haar nicht in Addis Abeba bleef. Deze zou haar vervolgens naar een vriendin hebben gestuurd in Addis Abeba, alwaar verzoekster achttien dagen zou zijn gebleven. Vervolgens zou zij op 1 februari 2006 naar haar nicht Z. zijn vertrokken, waar zij nog drie dagen verbleef alvorens het land te verlaten (administratief dossier, stuk 4, p.28-29). Dat verzoekster een dermate uiteenlopend vluchtrelaas uiteenzet in de vragenlijst en voor het CGVS, doet op manifeste wijze afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing oordeelt met recht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, die beweert gedurende bijna twee jaren in een villa te hebben verbleven met twee Somalische vrouwen, te meer daar zij verklaarde dat zij niet buiten mochten, niet kon aangeven (i) wat de volledige naam was van deze twee vrouwen (ii) of zij al dan niet getrouwd waren en kinderen hadden (iii) vanwaar zij afkomstig waren (iv) wat de reden was van hun vertrek uit Somalië, hoe lang zij Somalië hadden verlaten, noch hoelang zij al in Nairobi waren (v) of zij nog familie hadden in Somalië. Dat dit te wijten zou zijn aan een taalbarrière kan niet worden aanvaard

aangezien verzoekster wel degelijk kon communiceren met deze vrouwen waar zij aangaf dat zij spraken over de Koran (ibid., p.34).

De Raad merkt op dat verzoekster, ondanks haar verklaring met het vliegtuig naar Europa te zijn gereisd, geen documenten bijbrengt om haar voorgehouden reisweg te staven. Zij legt over deze reisweg bovendien uitermate vage verklaringen af. Verzoekster kon niet preciseren met welke vliegtuigmaatschappij zij reisde en wist zij evenmin op welke naam en nationaliteit het paspoort werd opgesteld waarmee zij reisde (administratief dossier, stuk 4, p.32-33). Dit klemt des te meer daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het bedrag dat zij zou hebben betaald voor haar reis, daar waar zij in de vragenlijst aangaf dat zij hiervoor 820 000 Birr betaalde (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.33), terwijl zij bij het CGVS verklaarde hiervoor 82 000 Birr te hebben betaald (administratief dossier, stuk 4, p.29). Het voormelde doet verder afbreuk aan verzoeksters geloofwaardigheid.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekster, die blijkens haar verklaringen de mogelijkheid daartoe heeft, naliel zich te informeren aangaande haar situatie en die van haar ouders en naar problemen die andere leden van de Ekub ondervonden (ibid., p.3-4, 37). Deze houding getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor haar problemen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van haar beweerde vrees voor vervolging.

Dat verzoekster, die gedurende bijna twee jaren in Kenia verbleef, heeft nagelaten aldaar asiel aan te vragen, getuigt evenmin van een gegronde vrees voor vervolging, waarbij haar verklaring dat zij niets weet over Nairobi en niet weet of men er een asielaanvraag kan doen geenszins als afdoende kan worden beschouwd (ibid., p.31).

Het voorgaande is, in het kader van het devolutieve karakter van het hoger beroep, afdoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielmotieven.

Wat betreft de bijgebrachte oproepingsbrief van de politie (administratief dossier, stuk 15: documenten), dient te worden vastgesteld dat, daargelaten het feit dat hieruit nergens kan worden afgeleid op welke grond verzoekster wordt gezocht, deze haar geloofwaardigheid verder ondergraaft. Zo is, gelet op het belang ervan voor haar relaas, erg bevreemdend dat verzoekster de inhoud van deze brief niet kent (administratief dossier, stuk 4, p.6). De inhoud van de brief kan bovendien niet worden gerijmd met verzoeksters verklaringen. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat er tegen haar nooit een proces werd gestart voor een rechtbank (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2), terwijl uit de brief blijkt dat er wel degelijk een procedure tegen haar werd opgestart, doch verzoekster naliel te verschijnen. Tevens stelt de brief dat zij zou zijn vrijgelaten op 2 januari 2006, terwijl zij verklaart te zijn vrijgelaten op 3 januari 2006 (ibid.).

Verzoekster verwijst naar een aantal artikelen en mensenrechtenrapporten omtrent de volgens haar bestaande situatie in haar land van herkomst, doch deze rapporten volstaan niet om aan te tonen zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar problemen, in gebreke. Daargelaten of er aan haar voorgehouden Oromo-origine geloof kan worden gehecht, in acht genomen haar hoger vastgestelde gebrekkige kennis omtrent de Oromo-taal en Oromo-organisaties, toont zij evenmin aan dat het loutere behoren tot deze groep afdoende is om in de negatieve belangstelling te staan van de Ethiopische autoriteiten.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, is haar toetsing van dit relaas aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de uitvoerige landeninformatie, de verslagen van DVZ, de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS en dat verzoekster tijdens die gehoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft, gelet op de voormelde vaststellingen, de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze

beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees worden aangenomen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet zij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dient de vluchtelingenstatus aan haar te worden onttrokken.

De eerste twee middelen zijn ongegrond.

4.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meerbepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan het CGVS opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij verwijst wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c naar rechtspraak van de Raad van State en de parlementaire voorbereiding, waaruit blijkt dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te besluiten.

Verzoekster stelt dat voor het begrip ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b, deze bepaling wordt geïnterpreteerd in het licht van artikel 3 EVRM en de relevante rechtspraak van het EHRM. Zij betoogt dat een behandeling of bestraffing onmenselijk of vernederend is wanneer zij onevenredig is en de grenzen van de legitieme bestraffing overschrijdt. Maatregelen die een persoon zijn vrijheid ontnemen houden vaak dergelijk element in.

In casu bestaan er volgens verzoekster in haar hoofde zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade. Het CGVS zou voorbijgaan aan het feit dat men over Ethiopië niet kan spreken als een rechtvaardige rechtsstaat waar de burgers, verdacht van lidmaatschap van een illegale beweging, het recht hebben zich op een gegronde en eerlijke wijze te verdedigen. Ter staving verwijst zij naar een resolutie van het Europees parlement over de mensenrechten in Ethiopië en naar een aantal rapporten van mensenrechtengroeperingen die de arbitraire wetteloze detenties en extralegale moorden van politieke tegenstanders, dissidenten, studenten en Oromo's bekritiseren en oproepen de schending van het recht op vrijheid en een eerlijk proces een halt toe te roepen. Meer zelfs, de illegale opsluiting van vermeende dissidenten gaat in Ethiopië vaak gepaard met onmenselijke en vernederende behandelingen en maakt aldus een schending uit van artikel 3 EVRM.

De bovenstaande mensenrechtenschendingen in Ethiopië, waar volgens verzoekster reeds jarenlang verscheidene interne gewapende conflicten en een internationaal gewapend conflict met Eritrea woeden, zouden eens te meer worden gepleegd jegens personen van Oromo-origine met politieke activiteiten, hoe gering ook, waartoe verzoekster behoort. Deze vaststelling wordt onderstreept door verschillende internationale mensenrechtenorganisaties. Verzoekster meent dat het bijgevolg vaststaat dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Zij wordt immers verdacht van lidmaatschap van het OLF, wat als Oromo volstaat om zonder wettig proces in detentie te worden gehouden of te worden geëxecuteerd.

Dat het CGVS met het bovenstaande geen rekening heeft gehouden, vormt volgens verzoekster een schending van de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht. Zij verwijst het CGVS een manifest gebrek aan feitenvergaring, alsook een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

Zodoende zou de bestreden beslissing de opgeworpen bepalingen schenden.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar vraag om subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980 baseert op de elementen aan de grondslag van haar asielrelaas. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.2), op basis van voornoemd artikel niet worden toegekend.

Waar verzoekster beweert dat er in Ethiopië verschillende interne gewapende conflicten en een internationaal gewapend conflict woeden, dient te worden opgemerkt dat uit de door verzoekster bijgebrachte informatie noch uit de landeninformatie in het administratief dossier kan worden afgeleid dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het sub 3.2 bepaalde.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan haar te worden ontzegd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 januari 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.